

zrušovacího usnesení, takže rekursní soud právem usnesení to zrušil již z tohoto důvodu. Není proto ani třeba zabývat se správností jiného odůvodnění napadeného usnesení.

Čís. 16732.

Nejde o konečné rozhodnutí rekursního soudu ve smyslu § 127 konk. ř., bylo-li uloženo správci konkursní podstaty zaplacení dávky podle čl. IV, odst. 1, zák. č. 144/1936 Sb. z. a n., kterou lze na konkursním správci vymáhati exekucí. Proti takovému rozhodnutí jest přípustný dovolací rekurs podle §§ 192, odst. 2, a 188 konk. ř.

Dávku podle uvedeného předpisu jest vyměřiti i ze zálohy na budoucí úhrnnou odměnu (§ 127, odst. 3, konk. ř.), která byla určena a správci vyplacena již před účinností zák. č. 144/1936 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 23. února 1938, R II 41/38.)

Konkursní komisař krajského soudu v M. O. rozhoduje v konkursním řízení firmy U., společnosti z ručením omezeným v S. O., o nárocích správce konkursní podstaty Dr. Aloise H., advokáta v S. O., podle § 127 konk. ř., určil usnesením ze dne 9. listopadu 1937, č. j. K 49/33-115, odměnu podle §§ 19, 20 a 23 vlád. nař. č. 115/1931 Sb. z. a n. úhrnem 27.717 Kč 30 h a ježto správce konkursní podstaty podle usnesení ze dne 4. dubna 1935, č. j. K 49/33-44, a ze dne 23. dubna 1935, č. j. K 49/33-46, obdržel již 10.000 Kč, snížil ji o právě uvedenou částku, uloživ mu zároveň podle čl. IV zák. č. 144/1936 Sb. z. a n. a výnosu č. 10/1937 věst. mín. sprav., aby zaplatil advokátní komoře v O., jejímž jest členem, dávku ve výši 5% úhrnné odměny shora přiznané, pokud mu byla ve výši 8.909 Kč skutečně zaplacená, t. j. 445 Kč 45 h. Důvody: Dávku podle čl. IV zák. č. 144/1936 Sb. z. a n. bylo vyměřiti podle části úhrnné odměny, která byla správci konkursní podstaty skutečně zaplacená, při čemž hledíc na to, že uvedený zákon nebyl v době usnesení ze dne 4. dubna a 23. dubna 1935 v účinnosti, nebylo užito jako podkladu této dávky částky 10.000 Kč, přiznané správci konkursní podstaty zálohou oběma naposledy dotčenými usneseními. Rekursní soud k rekursu Slezské advokátní komory v O. vyměřil 5% dávku ve prospěch stěžovatelky i z vyplacených záloh 10.000 Kč a zvýšil tudíž řečenou dávku na 945 Kč 45 h. Důvody: Podle čl. IV zák. č. 144/1936 Sb. z. a n. jest advokát, který byl jmenován správcem konkursní podstaty, povinen zaplatiti dávku ve výši 5% částky, která mu bude zaplacená jako přiznaná úhrnná odměna, ve prospěch advokátní komory, jejímž jest členem. Má tedy býti řečená dávka placena z celé odměny advokáta jako správce podstaty, pokud ji obdrží hotově vyplacenou. Nelze dovozovati ze slovního znění zákona, zejména ze slovesného tvaru v čase budoucím, že se ustanovení nevztahuje na zálohy, které advokát podle § 127, odst. 3, konk. ř. obdržel na svoje nároky již před tím, než nabyt dotčený zákon

účinnosti. Ustanovení čl. II výnosu ministerstva spravedlnosti č. 10/1937 Věst. min. sprav. jest vykládati tak, že jest dávka splatná až při výplatě odměny správci a že také při výplatě povolené zálohy na odměnu má již tehda býti zaplacen poměrný díl dávky, ačkoli konkursní komisař vyměří onu dávku z úhrnné odměny podle § 127 konk. ř. teprve po skončení činnosti konkursního správce. Nemohl-li býti zaplacen poměrný díl dávky z vyplacených záloh, ježto při jejich výplatě nebyl ještě zákon č. 144/1936 Sb. z. a n. v účinnosti, nejsou tyto vyplacené zálohy od dávky osvobozeny, neboť jsou přece jen částí úhrnné odměny správcovy, která dávce podléhá, ježto k ustanovení odměny došlo již za účinnosti řečeného zákona. Kdyby byl názor prvního soudu správný, vyhnul by se placení dávky správce, jenž na zálohách celou odměnu vybral před účinností zákona č. 144/1936 Sb. z. a n., kdežto správce podstaty, jenž si hotové výlohy hradil ze svého a o výplatu nežádal, musil by platiti onu dávku z celé odměny. Bylo proto rekursu vyhověno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu konkursního správce.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs nesměruje proti rozhodnutí o nárocích správce konkursní podstaty podle § 127 konk. ř., nýbrž proti rozhodnutí, kterým se ukládá správci určité plnění, totiž zaplacení dávky podle čl. IV, odst. 1 zák. č. 144/1936 Sb. z. a n. Nabude-li toto rozhodnutí právní moci, bude exekucním titulem proti správci konkursní podstaty, jak plyne z čl. IV, odst. 2, zák. č. 144/1936 Sb. z. a n., neboť se tam ustanovuje, že o vymáhání této dávky výborem advokátní komory platí stejné předpisy jako o vymáhání příspěvků členských podle § 27, písm. g), zák. č. 96/1868 ř. z. ve znění čl. II zák. č. 144/1936 Sb. z. a n. A podle čl. VIII zák. č. 223/1906 ž. z. jsou úřední výkazy výborů advokátních komor o zadržených příspěvcích, vydané na základě platných usnesení komory, exekucními tituly ve smyslu § 1 ex. ř. Nelze proto přípustnost dovolacího rekursu posuzovati podle § 127 konk. ř., nýbrž podle všeobecného ustanovení o rekursech, t. j. podle § 192, odst. 2, konk. ř. v souvislosti s § 188 konk. ř. Poněvadž nejde o souhlasná rozhodnutí nižších soudů, jest dovolací rekurs přípustný.

Dovolací rekurs není však důvodný.

Vývody dovolacího rekursu se opírají o ustanovení § 5 obč. zák., že zákony nepůsobí nazpět a že tudíž nemají vlivu na nabytá práva. Než o tu otázku v souzeném případě ani nejde. Neboť skutková podstata, přepokládaná v čl. IV, odst. 1, zák. č. 144/1936 Sb. z. a n. pro vznik závazku správce konkursní podstaty k placení 5% dávky, byla dovršena již za účinnosti řečeného zákona a je tu proto použití tohoto zákona odůvodněno. Skutkovým předpokladem pro závazek k placení 5% dávky jest totiž podle onoho zákonného ustanovení jednak, aby povinný byl ustanoven správcem konkursní podstaty, jednak aby mu byla skutečně zaplacená odměna, nikoliv aby odměna byla jen určena a zůstala nedobytná, takže správce konkursní podstaty by ji

neobdržel vyplacenou. Tak jest rozuměti slovům »která mu bude zaplacená jako přiznaná úhrnná odměna«, použitým v čl. IV, odst. 1 uved. zák. Prvý předpoklad spadá sice do doby před účinností zákona, ale druhý předpoklad spadá již do doby po účinnosti zákona, čímž skutková podstata podle čl. IV odst. 1, uved. zák. byla dovršena. Co se přihodilo v mezidobí, je tu bezvýznamné a nezáleží proto na tom, že záloha na budoucí úhrnnou odměnu (§ 127, odst. 3, konk. ř.) byla správci vyplacena již před účinností onoho zákona.

Neboť záloha jest jen prozatímním placením na srážku budoucí úhrnné odměny, jest jen součástíkou budoucí odměny a netvoří samostatný, od úhrnné odměny odlišný nárok správce konkursní podstaty, jež by bylo posuzovati jinak, než úhrnnou odměnu. Jinak by se mohlo tvrditi, že správce konkursní podstaty není vůbec povinen zaplatiti dávku, jestliže jeho jmenování spadalo rovněž do doby před účinností onoho zákona, což se ani stěžovatel nepokusil namítati.

Tomuto výkladu není na závalu ani výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 18. května 1937, č. 28.162, uveřejněný ve Věstníku pod č. 10. z roku 1937 (str. 83), neboť práví-li v čl. II, že poměrný díl dávky má býti zaplacen již z povolené zálohy na odměnu, posuzuje pouze splatnost tohoto poměrného dílu dávky zpět na dobu skutečného vyplacení zálohy proti všeobecné zásadě, že splatnost nastává při výplatě odměny. Ale z toho neplyne, že záloha jest osvobozena od dávky, nebyla-li dávka ihned od zálohy odečtena. Jest proto důsledná úvaha rekursního soudu, uvedená v předposledním odstavci odůvodnění napadeného usnesení.

Tomu nebrání okolnost stěžovatelem tvrzená, že zaplatil z vyplacené zálohy 70% na daních, neboť placení daní státu nemá nic společného s povinností k zaplacení dávky advokátní komoře. Bylo-li snad v jiných případech postupováno jinak, — jak se uvádí v dovolacím rekursu —, nemá to významu pro rozhodnutí o souzeném případě.

Čís. 16733.

Smluvní pojištění odpovědnostní zubního technika.

Je-li ručení pojistitele podle pojistné smlouvy omezeno jen na takové zákroky pojistníka, které provádí jako zubní technik v mezích oprávnění stanovených zákonem č. 303/1920 pozměněným zákonem č. 171/1934 ve znění vyhlášeném v příloze vyhlášky č. 172/1934 Sb. z. a n., jsou pojištěním kryty nehody při vytahování (extrakci) zubů a kořenů jen tehdy, jestliže bylo účelem oné jeho činnosti provedení umělé náhrady zubů nebo chrupu a extrakce zubu byla jen prostředkem k dosažení onoho dalšího účelu; nikoli však i nehody, které se staly při vytahování zubů, jehož účelem bylo vyléčení nebo odstranění bolestivého zubu a opatření umělé náhrady k opatření náhradního zubu, můstku nebo protézy jen důsledkem dotčené činnosti.

(Rozh. ze dne 23. února 1938, Rv II 998/36.)